

Tomaž Kralj

POKROV NESKONČNOSTI, POKROV NESPEČNOSTI

osamljena hoja:
tako sega hrbtenica do tal,
obala se zbere, zaroti nebo:
tak je kristal smrti.

zločini so ta pot, to lovišče sence:
marmor atlantide,
počitek je umirjeno pohištvo oči:
tako ostanejo oči.

spomeniki so ladje, predsednik ponosa:
ne govori tako glasno,
parket čuti v samoti, kroji kariatide krete:
i king življenjskih sil.

gradovi se ne povezujejo z vrhovodci:
trgovci tako čutijo,
nune se nasmehnejo,
pahnejo ezro pounda v vodnjak: vodnjak.

snemi, snemi prstan, nasmehni se:
to je marš, to valček,
neviden si zdaj:
kje so tvoje skrivnosti, tvoji noži?

brez doma je, kdor je brez dvoma:
tu je drevored mravljišč,
titanik se obrne v železarno:
stoji, stoji pred vrati jeruzalema.

gong, pest denarja:
brinov grm svetlega meseca,
tu so preddverja, kjer vedri mohamed:
pepel režanja.

brez dima so tvoje stopinje,
mrk knjig: blede smo korakali,
stran pred pogumom,
sveča dogori kot pest prsti: strah pred pogumom.

ne bi pregnetli tega čarovnika,
ne bi ga umazali s cestami:
zakaj ga ne pošljemo v ribnik,
po rudnik zlata, slonokoščeno mesto?

zima je postanek: to je pot,
kravl neumnega pterodaktila,
šola rdeče kape:
v njej so skriti rudniki mest, prsti hribov.

metulji ne bi smeli izdajati samote:
drevesa naj se jim priklonijo,
asfalt je zaripel — strogo strupena preproga:
ne pozabi na potok!

kdo je, kdo je stopil v podobo zemlje:
odkril se je prstanu,
alah ga je pospremil na postajo:
alah ga je na postaji sprejel.

upor je žep obljub:
trebuh se napolni, oblaki nakodrajo,
lice zmaja je okamnina:
preduh do bogataševega otroka zvezd.

ne bi, ne bi varal svilenih kočij:
tak je bil prvi prestol,
družina neba se je obrnila:
skoz dimnik nirvane izginila.

modrina veselja je hrup veselja:
taka je biblija faraonova,
mustangi se s krišno spoznajo:
kdo je v knjigo spremenil puščavo?

sladka poročna glasba,
dih potepuhov: koraki zvenijo,
hobotnica je le hotna in mokra ištár:
vlak na zahod.

sanje se kotalijo, so brstje kovine:
izotope smo prevarali v njivo,
njihovo kobilarno za poletje s šalami ohrabрили:
starost celic sonca.

stran se je obrnil ptolemej, si ogradil vodnjak:
kosi zraka možganov,
take so hude igre, prijateljstvo bele svetlobe:
sibirija se smehlja.

v sobanah molka je pepel:
jutri je dolgi včeraj,
strumni so zidovi angelov andov:
v njih ni starosti strasti.

lezi, lezi na posteljo:
pajki govorijo glasneje,
samostan se obrača z zemljo,
samostan se obrača z zemljo.

začrtan je pesek mantre:
zgodovina kokaina — don juana,
svetla košarka urana:
voluharji globočine, globeli, golgote.

minuta ali manj je opicam dovolj:
tak je, tak tovorni vlak,
v ubožnosti je štetje do sto upanišad:
gneздо, strogi nogomet zastav.

zelo svobodno se obračajo jetra:
tibet valovi, tibet valovi,
lovci na mikrobe se zaženejo:
v vetru nihče ne prevari prvega inko.

sem si, sem si zaželel prestola:
stopinja žuželke ni evolucija,
preproge zvoka so vajene slovesa:
v podzemlju je nasmeh svečava.

stene se ti nasmehnejo:
uzda služi dervišem pragozda,
mrki libanon, mrki libanon:
kdo občuduje strehe strahu?

prva velecesta je drugi srčni prekat:
plavaj, plakate snemaj,
očisti magnetofon bolnega bude:
volna se je zrasla s kristali noči.

drobna bucika še ne pove smeri:
to je zakonitost bluesa,
junak trojanske vojne je vsak:
sname oglavnico, spusti zavese.

v rjavem je smrt:
kapniki zamrznejo zgodovino,
molji so moji molitveniki, kamene strele:
gilgameš — pikov fant.

na hrbtu se zrasejo roke z boksom:
z boksitom smo stružili nevrone,
atlasa nismo ubili:
pred steno doživi pomilostitev.

niagarski slapovi — zamenjava poletja:
množica se neskončno zaziblje,
stegozaver se zamisli:
vizije pokaže le prst, le prst jih pokaže.

kaj kričiš, kaj luno na prstu obračaš:
to je tvoj nasprotnik,
kočijaž se skrije na krim:
to niso zapovedi, tudi ne volja umora.

svetlobna hitrost je čast:
v muzeju je noč trikov,
staroselci so mars:
polna roka dežja je njihovo vodilo.

z dudami smo zaklinjali puščavo:
taka zatočišča, taka zatočišča,
brez dvojčka je venera:
taka zatočišča, taka zatočišča!

v prvi hiši ni več nikogar:
tako se je obrnilo drugo poglavje,
strumno blefiranje kromanjonca:
tako se občuti bližino.

duh, duh elektrike:
njegov faraon je sveti avguštin,
življenje je nevarno:
vrane smo prevarali, tudi njihov nakit.

v preddverju noči ni razlage:
gospodar petih cest je le jezdec,
ob zoni se zaskoči pokrov neskončnosti:
taki so odmevi trenutka soli.

na način, na način smeha:
iz stene so cvetlice pognale,
daljnogled ne približa gore kazanove:
kdo ni parazit, ni duh?

brez madone smo svobodni:
tak je njen oder slovesa,
tovornjaki so natovorjeni z ribami:
okostje ostane, zaroti darila.

ni treba zbirati:
odpustek je letina, deževni oblak,
kaktuse bi nemo nabadal na sulice:
spremeni barvo jutra, sirup vode.

dovolj se je nagledal garuda:
ni spoznal ljudstev druge polovice možganov,
kužno znamenje se utrne;
v veletocu se postavljajo vprašanja.

to me ne ubije:
mixed up confussion,
v atomskih škornjih je skrito letališče:
ptah el daoud.

tako je treba odgovarjati:
v stolnici smo stojnice postavili,
iluminacijo prezrli na račun reke stiks:
tak je skriti krematorij violin.

vse obsegajoči vir veselja je veselje:
zlata soba, v njej ležim,
hanuman je napadel devico mario:
v njej je zlo vseh zelišč.

brez trobente je dogajanje transfiguracija:
to je fuga veselja,
tranzicija ne išče, najde:
v njej je moja mokra kri, moja podoba.

ne pozabi na darove:
preveč si jih že zbral,
olepšava je nepotrebna:
tako stoji amen, tako džungla.

dirigent ne spoznava božiča:
ob vsakem času je spominska knjiga,
ivana arška diha mir:
kiti se selijo s kumulusi.

tako se je zgubil ključ kljunastega ježka:
v kinu so se prsti v jutro obrnili,
pot je potreben:
krivda se dvakrat strne, ko je v zvezdah jesen.

v rokah so navodila:
taki so ljubeznivi zemljevidi denarja,
hrbtenjačo smo vkrojili v nogomet:
to so bile poti potnih poročevalcev.

v megli so vrata kube zabrisana:
usoda je volja kapitana duše,
hiša usher se namrdne v jutro:
v senci so pesmi govor gob.

zrcalo se z jezikom dobro razume:
kristali mu dajejo transfuzije,
to jutro so v posteljo solze vstopile:
na cesti se spet pokaže nebo.

zgodbe so bile poker desétnice:
bach se je skrtil med zidove,
sloves seže le do pljuč:
veter nosi sneg kosti, princeso časa.